

בית משפט השלום ברחובות

ת"א 21501-03-12 אלגמס ואח' נ' ימיני ואח'
 ת"א [12-03-21581](#) אלגמס ואח' נ' ימיני ואח'

תיק חיצוני: תיק עירוני

בפני כב' השופטת יעל טויסטר ישראלי

התובעים 1. זכריה אלגמס

2. צביה אלגמס

ע"י ב"כ עו"ד רונן גמליאל

נגד

הנתבעים 1. זכריה ימיני

2. מזל ימיני

3. משה ימיני

4. אהובה חגאג

חקיקה שאוזכרה:

[חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965](#)

[חוק המקרקעין, תשכ"ט-1969](#): סע' 16, 21, 21 (א)

[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]](#): סע' 29, 30

פסק דין

מבוא ורקע

1. בפני תביעות אשר ביום 5.6.13, בהסכמת הצדדים, אוחד הדיון בהן כדלקמן:

א. תביעה לסילוק יד במקרקעין שהגישו התובעים, בעלי זכויות במקרקעין הידועים כחלק מחלקה 7-10, 15, 19, 35, 36 ו-41 בגוש 3734, מגרש 112 ברחוב אבן גבירול 5, כפר גבירול, רחובות בשטח של 840 מ"ר לערך (להלן: "מגרש 112" או "מגרשם של התובעים"). התביעה הוגשה כנגד הנתבעים בעלי הזכויות במגרש 111 הגובל במגרש התובעים, בגין החזקתם שלא כדין בשטח מקרקעין שהינו חלק ממגרש 112 השייך לתובעים.

ב. תביעה כספית שהוגשה על ידי התובעים כנגד הנתבעים, (אשר לצרכי אגרה העמידו אותה התובעים ע"ס 300,000 ₪), וזאת בגין הפסדים כספיים שנגרמו להם בגין החזקת הנתבעים שלא כדין בחלק ממגרש 122- דמי שכירות ולחלופין תביעה לתשלום דמי שימוש בגין השימוש שעשו ועושים הנתבעים בחלק ממגרש התובעים, הוצאות שונות שנגרמו לתובעים וכן עוגמת נפש.

2. יצוין, כי הנתבעת 4 הודיעה, כבר בדיון שנערך ביום 26/11/12, כי אינה מחזיקה בפועל במגרש 111, וכי כל החלטה של בית המשפט בעניין גבולות המגרש ותביעת הפינוי מקובלת עליה כל עוד לא תישא בעלות כלשהי.

אשר לתביעה הכספית טענה הנתבעת 4, כי הואיל ואינה מחזיקה או משתמשת במגרש 111 ואו בשטח המריבה, מן הראוי למחקה מהתביעה וכי הלכה למעשה הנתבעת 4 אך נגררה לתביעה לא לה. יצוין בעניין זה, כי הנתבעים מסרו לבית המשפט כי בין הנתבעת 4 לנתבעים 1-3, או מי מהם מתנהל הליך בבית המשפט לענייני משפחה בעניין ירושה, בקשר למגרש 111.

ב"כ הנתבעים 1-3, הודיע כי ככל שתמחק הנתבעת 4, הוא יגיש נגדה הודעת צד ג'. בנסיבות אלה, כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום, 5/6/13 חזר בו ב"כ הנתבעת 4 מבקשתו למחיקת הנתבעת 4 מהתובענה. עוד יוסף כי ב"כ התובעים הודיע בסיכומים, כי ההוצאות והדרישות הכספיות בתיק נדרשות ומתייחסות אך לנתבעים 1-3. (פרוטוקול עמ' 18 שורה 5). אין מחלוקת בין הצדדים כי הנתבעת 4 אינה מחזיקה בפועל במגרש 111 ו/או בשטח המריבה כהגדרתו להלן.

3. התובעים טוענים כי בשנת 1998 רכשו ממנהל מקרקעי ישראל את זכות החכירה במגרש 112. בהתאם להסכם החכירה (להלן "ההסכם"), נקבע כי המגרש המוכר לתובעים הוא מגרש 112 במלואו עפ"י תכנית בנין עיר, רח/2001/6ג' (להלן: "התכנית"). להסכם צורף תשריט המגדיר את שטחו של המגרש (כ-840 מ"ר) וגבולותיו, התואמים אף לגבולותיו ושטחו של המגרש, בתכנית ובתשריט המהווה חלק בלתי נפרד מהתכנית.
4. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בשטח המגרשים, עוברת גדר וכי הגדר הקיימת בין המגרשים קיימת מקדמת דנא (להלן: "הגדר"). לטענת התובעים הגדר עוברת בתוך מגרש 112 באופן שהנתבעים מחזיקים שלא כדין בשטח של כ-135 מ"ר משטחו של מגרש 112 ופוגעים בקניינם (להלן: "שטח המריבה") כמפורט במפת מדידה המצורפת כנספח ד לתצהירי התובעים.
5. התובעים טוענים, כי פנו לנתבעים פעמים רבות במהלך השנים על מנת שיפנו את שטח המריבה אולם כל ניסיונותיהם המפורטים בהרחבה בתצהיר התובעת עלו בתוהו. התובעים טוענים, כי בנסיבות אלה, נמנעת מהם הזכות לממש את זכותם לבנות במגרש 112 שלוש יחידות דיור בהתאם לתכנית ולפיכך נגרמים להם נזקים כמפורט בתביעה הכספית.
6. לטענת התובעים, מבוססת עתירתם לסילוק יד, על גבול המגרש כפי שמופיע בתכנית וכפי שמופיע בהסכם החכירה והוא מחייב את הצדדים כמו גם את בית המשפט, שכן התכנית המאושרת דינה כחיקוק ובנסיבות אלה דרישת הנתבעים כי גבול המגרש יקבע בניגוד להוראת התכנית והסכם החכירה, אין לקבלה. עוד טוענים התובעים, כי לנתבעים אין כלל הסכם חכירה בקשר למגרש 111.
7. התובעים טוענים, כי אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לגבול המגרשים בהתאם לתוכנית ולהסכם החכירה, אולם הנתבעים נאחזים ב"גבול היסטורי" של המגרשים על פי תוואי הגדר העוברת בין המגרשים מקדמת דנא. לטענת התובעים, תוואי הגדר אינו רלבנטי שכן התוכנית קובעת את גבולות החלקות.

8. התובעים טוענים, כי משאושרה התוכנית יכלו הנתבעים להתנגד לתוכנית בזמן אמת, יכלו לפנות לגורמים המוסמכים לשינוי התוכנית ככל שלטענתם נפלה טעות בתוכנית וכן יכלו לפעול בדרכים שונות ולנקוט בהליכים הקבועים [בחוק התכנון והבנייה](#), תשכ"ה - 1965, ומשלא עשו כן אין להם אלא להלין על עצמם.

9. אשר על כן, עותרים התובעים ליתן כנגד הנתבעים צו לסילוק יד משטח המריבה, הריסת המבנים אשר נבנו ע"י הנתבעים בשטח המריבה, ולפצותם בגין החזקת חלק ממגרש 112 שלא כדין.

עיקר טענות הנתבעים 1-3

10. לטענת הנתבעים 1-3 (להלן: "הנתבעים"), הגדר העוברת בין המגרשים וקיימת זה עשרות שנים, היא הקובעת את גבול המגרש. עוד טוענים הנתבעים, כי מצב זה נמשך שנים רבות ומעולם לא נעשה כל שינוי בעניין זה, ולכן מן הראוי להותירו כך.

11. אין מחלוקת בין הצדדים, כי התכנית והסכם החכירה שנחתם בין מנהל מקרקעי ישראל לתובעים, קובעים את גבולות המגרש, שלא במקום בו עוברת הגדר, אולם לטענת הנתבעים חלה טעות בתכנית וממילא גם חלה טעות בהסכם החכירה המפנה לתכנית.

12. הנתבעת תומכת טענתה שלעיל, במכתב מנהל מקרקעי ישראל מיום 8.7.1998 אל מר זכריה ימיני, הנתבע 1. בעניין מכתב זה עוד יורחב הדיבור בהמשך (להלן: "המכתב").

13. הנתבעים טוענים, כי מהמכתב ניתן ללמוד, כי מנהל מקרקעי ישראל מבהיר, כי לתובעים אין כל זכות בעלות ו/או זכות חכירה בשטח המריבה.

14. אשר על כן, עותרים הנתבעים 1-3 לדחות את התביעות.

דיון

15. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הגבול בין מגרש 111 למגרש 112, **כפי שמופיע בתוכנית ובהסכם החכירה**, עובר בתוך השטח המוחזק על ידי הנתבעים.

16. הנתבעים טוענים כאמור, כי בתוכנית חלה טעות וכך גם בהסכם החכירה המפנה לתוכנית.

17. הנתבעים טוענים, כי מנהל מקרקעי ישראל כבעלים של הנכס, מבהיר במכתב, כי לא הקצה לתובעים את שטח המריבה בהסכם החכירה וכי אי הקצאת שטח המריבה לתובעים עולה מהסיפא למכתב.

עוד טוענים הנתבעים, כי בהתאם למכתב, זכותם של הנתבעים בשטח המריבה איננה מוטלת בספק וכי המסקנה המתבקשת מהמכתב הינה כי לתובעים אין כל זכות של בעלות ו/או זכות חכירה בשטח המריבה.

יאמר כבר בשלב זה כי המכתב, לא צורף לתצהיר עדות ראשית של הגב' ימיני מזל ואך צורף לכתב ההגנה. בנסיבות אלה, לא הוגש כלל כדן כראיה. יחד עם זאת, מצאתי להתייחס למכתב לגופו של עניין כפי שיפורט להלן.

18. שבתי ועיינתי והפכתי במכתב מיום 8.7.98 אשר הנתבעים סומכים הגנתם עליו ולא מצאתי בו ואף לא רמז לטענות הנתבעים, למעט לכל היותר בקשר ל-4 מ"ר כמפורט להלן.

19. בשל חשיבותו של המכתב עליו נסמכים כאמור הנתבעים בהגנתם, יובא נוסח המכתב במלואו להלן:

" הנדון : מגרש 111 כפר גבירול

סימוכין: מכתבך מ- 26/2/89

בהמשך למכתבך שבסימוכין ולאחר שהנושא נבדק ע"י מח' הפקוח להלן תשובתי:

מדובר בשטח בגודל של כ- 4 מ"ר בגבול הדרומי והסמוך למגרש 112, אשר בטעות המתכנן צרף לשטח מגרש 112 הסמוך. התיקון הנ"ל הינו באחריות עיריית רחובות. על העירייה להכין שינויי לתב"ע וזאת על מנת להחזיר המצב לקדמותו.

- אין כל מניעה לערוך עמך העסקה במצב הקיים ולתקן התרשים ושטח המגרש לאחר שתוכן התב"ע כאמור לעיל.
- לתשובת ליבך, טרם המצאת למשרדנו התצהירים כפי שנתבקשת במכתבינו מ- 18.3.97 ו- 8.5.89. "
20. מנוסח המכתב ניתן ללמוד, כי המכתב, הוא מכתב תשובה לפניית הנתבעים או מי מהם למנהל מקרקעי ישראל, **פניה מיום 26/2/89**. את הפניה עצמה בחרו הנתבעים שלא לצרף לכתב ההגנה או לתצהיר עדות ראשית. בנסיבות אלה תוכן הפניה ומהותה אינו ידוע.
21. כך או כך, מהמכתב עולה, כי פניית הנתבעים נבדקה, וכי מדובר בטעות של 4 מ"ר בלבד בגבול הדרומי של מגרש 112 אשר המתכנן צרף בטעות לשטח מגרש 112 וכי על הנתבעים לפעול לתיקון, באמצעות פניה לעיריית רחובות לשינוי התב"ע.
- ככל שפניית הנתבעים אכן התייחסה לטעות הנטענת על ידם בתוכנית הרי שתשובת מנהל מקרקעי ישראל בעניין זה ברורה.
22. הנתבעים אשר פנו למנהל מקרקעי ישראל ביום 26/2/98 וקיבלו מכתב התשובה ביום 28/7/98, **בחרו שלא לעשות דבר**, והמשיכו להחזיק ולעשות שימוש בכל שטח המריבה בניגוד לגבול שנקבע בתוכנית ובהסכם החכירה של התובעים.
23. הנתבעים לא הוכיחו בשום צורה ואופן את טענתם כי כל שטח המריבה, שייך למגרש 111 ולא למגרש 112 בהתאם לתוכנית. לכל היותר הביאו הנתבעים אסמכתא לכך כי 4 מ"ר מתוך שטחו של מגרש 112, יש לשייכו למגרש 111. הנתבעים אף לא הביאו כל אסמכתא בדבר זכויותיהם במגרש 111 כנטען על ידם.
24. עוד עולה מן המכתב כאמור, כי הנתבעים הונחו כבר בשנת 1998, לפנות לעירייה, לצורך הכנת שינוי לתכנית, אך כאמור לא המציאו אסמכתא כלשהי כי פעלו בעניין זה. ההפך הוא הנכון. הנתבעים טענו במהלך הדיונים, כי פנו לעיריית רחובות בעניין שינוי התוכנית וכי מתבצעות פעולות לשינויה. בדיעבד לא הוכיחו הנתבעים ולו חלק מאמירותיהם כפי שיפורט להלן:

בדיון שהתקיים בתיק 21501-03-12 ביום 26.11.12 (בטרם אוחד הדיון בתיקים), הודיע ב"כ הנתבעים 1-3 כי התב"ע נמצאת בתיקון בעיריית רחובות. "הייתי היום בעירייה ובררתי וכרגע נמצא תיקון התב"ע בתהליך במחלקת ההנדסה בעירייה והעניין הזה יוסדר. יש סיכוי שעד אפריל התב"ע תתוקן".

בדיון שהתקיים ביום 5.6.13 הודיע ב"כ הנתבעים: "אנחנו פנינו לעיריית רחובות וקיבלתי הודעת מייל מהמודד של העיר שהבהיר שהתב"ע צריכה להיות מתוקנת". עוד הודיע: "אני אזמן את נציג העירייה לעדות בעניין זה".

בדיון שהתקיים ביום 20.11.13, טען ב"כ הנתבעים 1-3, כי קיימת ראייה חדשה – שיחה מוקלטת עם עורך הת.ב.ע, האדריכל שרון שמודה בטעות שעשה בתשריט של הת.ב.ע. וכי קיבל מייל מעיריית רחובות שמנהל מקרקעי ישראל, ערך לאחרונה מדידה של המצב הקיים ומטרתה לערוך פרצלציה.

25. בסופו של יום בחרו הנתבעים שלא להזמין עדים אשר יכלו לשפוך אור בעניין טענותיהם בדבר טעות בתוכנית ובהסכם החכירה, כך למשל לא זומנו לעדות נציגים מעיריית רחובות, ו/או מהועדה המקומית לתכנון ובניה רחובות או ממנהל מקרקעי ישראל. כך גם לא הוזמן לעדות על ידי הנתבעים האדריכל שרון ולא הוצגה בבית המשפט כל קלטת או מייל כלשהו בתמיכה לטענת ב"כ הנתבעים מיום 20.11.2013. מכל מקום, לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת ע"י הנתבעים בעניין זה.

הלכה פסוקה היא כי אי הבאת עד רלוונטי מקימה חזקה ראייתית כי אילו הובאה הראיה, היתה פועלת לחובתו של אותו בעל דין באופן שאי הבאתו של העד מחזקת את ראיות הצד שכנגד. ראה (ע"א 2275/90 לימה חברה ישראלית לתעשיות כימיות בע"מ נ' פרץ רוזנברג-פורסם במאגרים משפטיים).

מנגד, הוגשה על ידי התובעים, תעודת עובד ציבור מיום 14.8.13, עליה חתמה הגב' אפרת חובשי – סגנית מנהל אגף תכנון ורישוי במנהל ההנדסה בעיריית רחובות. בהתאם לתעודת עובד הציבור, על מגרשים 111 ו-112 חלה תכנית ר"ח/2001/6, (אשר הוגדרה לעיל- "התוכנית"). התכנית קובעת חלוקה למגרשים לרבות למגרשים 111 ו-112. המגרשים ירשמו כחלקות במסגרת תצ"ר או תרש"צ שיוכן על ידי מינהל מקרקעי ישראל.

עוד נרשם בתעודת עובד הציבור, כי נכון למועד חתימת התעודה אין תכנית בנין ערים בהפקדה ו/או בהכנה בעיריית רחובות החלה על מגרשים 111 ו-112.

26. זאת ועוד, גם עדותו שלמר גולן אשר זומן ע"י הנתבעים, אין בה כדי לתמוך בטענתם של הנתבעים בדבר טעות בתוכנית, שכן אינו בעל תפקיד כלשהו הרלוונטי לתוכנית והכנתה. יחד עם זאת, מר גולן העיד כי הואיל והתוכנית אושרה, היא מחייבת, גם אם היא שגויה וכי הדרך היחידה לשנות הוראותיה היא באמצעות הכנת שינוי לתוכנית. (ראה פרוטוקול עמ' 12 שורות 14-12, וכן עמוד 13 שורות 4-6).

27. העובדה, כי הגדר המוצבת במגרשים, עברה בתוך מגרש 112 שעה שנחתם הסכם החכירה בקשר לרכישת מגרש 112, בין התובעים למנהל מקרקעי ישראל, אינה רלבנטית לעניין קביעת גבולות מגרש 112 וזכויותיהם של התובעים, אשר נקבעו בתוכנית ובהסכם החכירה ואינה יוצרת מניעות כלפי התובעים לתבוע את פינויים של הנתבעים משטח המריבה.

28. לאור כל האמור אני קובעת כי הגדר הקיימת במגרשים, מוצבת בתוך שטחו של מגרש 112, בהתאם לתוכנית (על כך אין אף מחלוקת בין הצדדים). התובעים הוכיחו כי שטח המריבה הוא חלק ממגרש 112 בהתאם לתוכנית שמעמדה כחיקוק ובהתאם להסכם החכירה. עוד הוכיחו התובעים כי מגרש 112 בהתאם לתוכנית ובכללו שטח המריבה, הם קניינם בהתאם להסכם החכירה והתשריט אשר צורף להסכם החכירה. בנסיבות אלה הוכיחו התובעים כי הנתבעים מחזיקים בשטח המריבה שלא כדין.

29. בנסיבות אלה, קמה לתובעים הזכות לדרוש סילוק יד הנתבעים משטח המריבה וסילוק והזזת כל המחובר והבנוי עליו מכוח הוראות [סעיף 16](#) ו**סעיף 21 לחוק המקרקעין**, תשכ"ט – 1969 (להלן: "חוק המקרקעין"), ומכוח הוראת [סעיף 29 לפקודת הנזיקין](#) [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין").

[סעיף 16 לחוק המקרקעין](#) קובע: "בעל מקרקעין ומי שזכאי להחזיק בהם, זכאי לדרוש מסירת המקרקעין ממי שמחזיק בהם שלא כדין"

[סעיף 21 \(א\) לחוק המקרקעין](#) קובע: "הקים אדם מבנה או נטע נטיעות (להלן: הקמת מחוברים) במקרקעין של חברו בלי שהיה זכאי לכך על פי דין או לפי הסכם עם בעל המקרקעין, הברירה בידי בעל הדין לקיים את המחברים בידו או לדרוש ממי שהקים אותם... שיסלקם ויחזיר את המקרקעין לקדמותם"

סעיף 29 לפקודת הנוזיקין קובע כי " הסגת גבול במקרקעין היא כניסה למקרקעין שלא

כדין, או היזק או הפרעה בידי אדם למקרקעין שלא כדין "

וסעיף 30 לפקודת הנוזיקין קובע כי " בתובענה שהוגשה על הסגת גבול במקרקעין- על

הנתבע הראיה שהמעשה שעליו מתלוננים לא היה שלא כדין"

30. אשר על כן ולאור כל האמור, הנני מורה על סילוק ידם של הנתבעים 1-4 משטח המריבה.

לצורך סימון גבול המגרשים בהתאם לתוכנית והסכס החכירה וקביעת שטח המריבה

באופן מדויק במקרקעין, הנני ממנה את המודד מר בן נתן דרור מרח' יצחק שדה 34 ת"א.

המודד יסמן במגרשים את גבול החלקות בהתאם לאמור לעיל, וזאת תוך 30 יום מיום

הפניה אליו. ב"כ הצדדים יפנו אל המודד תוך 7 ימים מהיום.

בשכרו של המודד יישאו התובעים.

עלות הפינוי וההריסה של כל המחוברים בשטח המריבה או כל חלק ממנו בהתאם לסימון

המודד, תחול על הנתבעים 1-3.

הפינוי לרבות ההריסה יבוצעו בתוך 45 יום מיום הסימון ע"י המודד. למען הסר ספק

הנתבעים יאפשרו למודד לבצע המדידה והסימון .

אשר לתביעה הכספית :

31. התובעים צירפו בתמיכה לתביעתם חוות דעת של השמאי מר ברכה מאיר (להלן:

"השמאי").

32. בהתאם לחוות הדעת, קבע השמאי, כי שיעור ההפסד הכספי למשך 7 שנים בגין אי בניית

יחידת דיור אחת במגרש 112 הוא בסך 457,800 ₪; ובגין דמי שימוש ראויים לקרקע בשטח

של 135 מ"ר לתקופה של 7 שנים, סך של כ- 124,000 ₪. כמו כן תבעו התובעים הוצאות

אשר נגרמו להם בגין אי פינוי שטח המריבה בסך נוסף של 6,433 ₪, ובגין עוגמת נפש סך של

50,000 ₪. התובעים מטעמי תשלום אגרה העמידו תביעתם על סך של 300,000 ₪.

33. הנתבעים לא הגישו חוות דעת נגדית מטעמם על כל המשתמע מכך. יתרה מכך, ב"כ הנתבעים בחר שלא לחקור את השמאי לגופה של השומה ובקשר לקביעותיו הכספיות, והסתפק בשאלות בודדות בלבד שעניינן האם השומה נוגעת לקביעת זכות הבעלות של התובעים בלבד:

"ש. האם נכון שלא ניתן ללמוד מחוות דעתך את שטח שבבעלות משפחת אלגמס אלא אך

ורק את שווי דמי השימוש?

ת. נכון, לא לנושא הבעלות."

(פרוטוקול עמ' 10 ש' 6-8)

השמאי ציין בעדותו, כי במפת המדידה נספח א' לחוות דעתו, יש סימון של גבולות מגרש 112 על פי התוכנית ויש בה גם סימון של שטח המגרש המוחזק בפועל על ידי התובעים. (פרוטוקול עמ' 10 ש' 13-14).

34. זאת ועוד, הנתבעים לא העלו כל טענה בכתב ההגנה בקשר לתביעה הכספית גופא, והסתפקו בטענתם כנגד תביעת הפינוי, קרי טעות בתוכנית ובהסכם החכירה, כך גם לא נחקרו המצהירים מטעם התובעים בעניין התביעה הכספית ותצהיריהם לא נסתרו במאומה בעניין זה.

35. משקבעתי כי הנתבעים 1-3 מחזיקים שלא כדין בשטח המריבה, ומשהלכה למעשה לא טענו הנתבעים כל טענה כנגד התובענה הכספית ולא נסתרה טענת התובעים כי פנו ושבנו ופנו אל הנתבעים ודרשו את פינוי שטח המריבה, אולם הנתבעים 1-3 לא פינו את שטח המריבה, הרי שדין התביעה הכספית כנגדם להתקבל.

36. יחד עם זאת, לאחר שבחנתי את חוות דעתו של השמאי, אשר כאמור לא נסתרה, הגעתי לכלל דעה כי יש לפסוק לתובעים, התביעה בגין דמי שימוש ראויים בלבד בגין שטח המריבה ולא בגין הפסד דמי השכירות לו היו התובעים בונים יחידת דיור נוספת. תחשיבו והערכתו של השמאי בעניין דמי השכירות לו היתה נבנית ע"י התובעים יחידת דיור נוספת, הינו חישוב תאורטי אשר ממילא חסר נתונים נוספים וחיוניים רבים, אשר בלעדיהם קביעת השמאי הינה היפותטית בלבד.

37. לאור כל האמור, ומשלא נסתרה כהוא זה חוות דעת השמאי וכן לא נטענה כל טענה ו/או נסתרה כהוא זה יתרתה של התביעה הכספית אני פוסקת כדלקמן:
- הנתבעים 1-3 ישלמו לתובעים ביחד ולחוד הסכומים כדלקמן:**
- א. בגין דמי שימוש ראויים - סך של 124,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 31/7/13 ועד לתשלום בפועל.
- ב. בגין הוצאות מודדים:
- סך של 468 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 17/5/99 ועד לתשלום בפועל.
- וכן סך של 1600 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 23/3/06.
38. אציין כי לא מצאתי לקבל תביעת התובעים בגין שכ"ט עו"ד זרסקי שכן מועד החשבונית אשר צורפה לתצהיר עדות ראשית, נספח יב' אינו מתאים למועדי מכתבי ההתראה.
- כמו כן לא מצאתי לקבל תביעת התובעים בגין הוצאות תכנון שכן היה עליהם להסדיר נושא הפינוי בטרם פנו לתכנון והוציאו הוצאות בגין כך. כמו כן, לאחר ששקלתי השיקולים הצריכים לעניין, לא מצאתי כי יש לפסוק בנוסף גם פיצוי בגין נזק לא ממוני - עוגמת נפש.
39. בשים לב להוצאות התובעים בגין אגרת בית משפט ושכ"ט השמאי ובשים לב להתנהלות הנתבעים בניהול התובענות, ישלמו הנתבעים 1-3, ביחד ולחוד, לתובעים הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד, בסך כולל של 40,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום בפועל.
40. בעניין נתבעת מס' 4 כאמור, כי אין מחלוקת בין הצדדים, כי נתבעת מס' 4 אינה עושה שימוש ואינה מחזיקה במגרש 111 ו/או בשטח המריבה. עוד יצוין, כי ניסיונות ב"כ הנתבעת 4, בהסכמת ב"כ התובע, למחוק את הנתבעת 4 מהתביעה הכספית לא צלחו שכן ב"כ הנתבעים 1-3 הודיע כי במקרה כזה יגיש בקשה לצרפה כצד ג' מה שהיה אך מעכב את בירור התובענות. בנסיבות אלה מצאתי כי אין לחייבה בתשלום כלשהו לתובעים.
- זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט' אדר ב תשע"ד, 11 מרץ 2014, בהעדר הצדדים. המזכירות תשלח פסק הדין לב"כ הצדדים.

יעל טויסטר ישראלי 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)